

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 17 24.9. - 8.10. 1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

TARIFFOPPGJØRET 1978 SETTES I SCENE

Landets fagorganiserte arbeidere forbereder nå tariffoppgjøret 1978. Det er nå klart at dette oppgjøret vil bli et såkalt kombinert forbundsvist oppgjør i motsetning til de siste års kombinerte fellesoppgjør eller samordnete oppgjør, som denne teaterforestillingen også har blitt kalt. I realiteten vil endringen være liten.

Staten, ved finansminister Kleppe, skal også i år være hovedrolleinne-

haber. I nært samarbeide med sine kolleger i LO og NAF vil Kleppe sette rammene for arbeidsfolks lønnsnedslag og samtidig sitte klar med et foreløpig ukjent antall millioner og milliarder kroner til å kompensere kapitalistenes nominelt økende lønnsutgifter.

Når taktikken fra denne verdslige treenighet er endret, til å gå inn for kombinerte, forbundsvise oppgjør, så henger dette sammen med to forhold.

Motstanden mot de siste års kombinert fellesoppgjør har vært voksende. Ved å gi etter noe og gjøre oppgjøret forbundsvist, noe som har vært et sentralt krav fra motstanderne, regner man med å ta brodden av opposisjonen og samtidig fortsatt få igjennom det sentrale, nemlig at oppgjøret forblir kombinert.

Forts. side 4

LES...

Eritrea:
16 ÅRS MODIG KAMP
Se s. 2

LEDER OM
TRYKKERIKAMPANJEN
Se s. 3

Stortingsvalget: PRIVATEIENDOMMEN KONSOLIDERT MOT ARBEIDERKLASSEN

Valget i et større perspektiv

Skal vi makte å analysere det nylig avholdte stortingsvalget på en riktig måte, er det fremfor alt viktig å sette det inn i en korrekt sammenheng. Dette henger selvsagt sammen med hva som må være det vesentligste i kommunistenes analyse av parlamentsvalg i sin allmennhet. For det første dreier det seg om hva valgene kan si oss i kraft av å være gradmålere på den politiske bevissthet i arbeiderklassen. Dermed hvordan stemmetallene for de forskjellige partiene er uttrykk for hvordan klasse-

kreftene i det kapitalistiske samfunnet aktuelt forholder seg. På grunnlag av valgresultatet må vi klargjøre utviklings-tendensene og forandringene i forholdet mellom de to hovedklassene og småborgerskapet, særlig da bøndene, et klasseforhold som kommer til uttrykk i de forskjellige politiske partiene. For å gjennomføre en konkret analyse må vi ha samfunnets økonomiske og politiske utvikling i sin helhet og over et lengre tidsrom friskt i minne. Bare dette gir en metode som hindrer en i å henfalle til stemmekvantifisering og dermed en

isolert vurdering av valget som politisk fenomen.

Valget med EF-kampen som bakgrunn.

I vår sammenheng er det avgjort EF-striden som må være ankerfestet hva angår å rulle opp det vesentlige innholdet i stortingsvalget 1977. Dette fordi den på en sjelden klar måte avdekker de ulike klasseinteressene i krass politisk konfrontasjon. Som kjent var det DNA og Høyre, dette valgets store seier herrer, som dengang gikk i spissen for kapitalens interesser og behov. Med en

høykonjunktur i ryggen ivret borgerskapet for strukturrasjonalisering, effektivisering med følgende ruinerende av småborgerlige lag i stort omfang som resultat. EF-medlemskap skulle garantere dette framstøtets realisering. Imidlertid fylket småborgerskapet og deler av det midlere industrielle borgerskap seg til kamp for sine klasseinteresser. Arbeiderklassen ble også mobilisert på disse klassenes premisser, noe som i sin tur førte til ikke bare nederlag for storkapitalen i EF-avstemminga, men også i et stort stemmetap for DNA ved stortingsvalget i 1973.

Den politiske hovedtendensen for perioden betydde en kraftig styrking av småborgerskapets politiske posisjoner i samfunnet generelt, samt innenfor arbeiderbevegelsen spesielt. Prosessen kom til uttrykk i SVs valgseier med erobring av 15 stortingsmandater i 73 og delvis gjennom den "grønne bølge" i Senterpartiet. I tråd med horisonten for den småborgerlige kampen ble arbeiderne mobilisert mot virkningene og ikke årsakene til kapitalismens utvikling. Hovedsakelig dreide dette seg

Forts. side 5

Arbeiderklassens holdning til imperialistisk krig: ARBEIDETS PARTI I ALBANIA OM DEN MODERNE SOSIALSJÅVINISMEN

Som vi kan lese i den borgerlige presse om dagen, gjengir albanske nyhetsbyråer Enver Hoxhas angrep på Krustsjovs fratervisning med Tito fra 1963. Vestlige journalister har også omløp nok i hodet til å begripe at gjengivelsen av dette angrepet i dagens situasjon ikke skjer for å minnes historiske begivenheter. I Radio Tirana blir det da også understreket at angrepet er like aktuelt i dag, og at det retter seg vel så mye mot Krustsjovs etterfølgere, "i Moskva - og hvor de enn måtte befinne seg".

Og det er bare AKP som ikke kan forstå at de albanske kommunistene legger opp til brudd med den nye, kontrarevolusjonære kursen i Kina. Albanerne vet på sin side at når de bryter med Teng's politikk, bry-

ter de også med Tengs papegøyer verden over. Ikke minst viser det seg i spørsmålet om "fedrelandsforsvaret" og arbeiderklassens stilling til krig i imperialistiske land.

ULIKE SYN PÅ KRIGEN

Som tidligere pekt på i drA, bør vi se på albanernes oppgjør med "treverdensteorien" som et oppgjør med den bruk det nye kinesiske ledersjiktet nå gjør av denne teorien. For mens den tidligere bare var ment som angivelse av mulighetene for å splitte borgerskapet internasjonalt og for å utnytte denne splittelsen taktisk i favør av proletariatet i alle land, blir den nå lansert som et "strategisk begrep" som "klasseanalyse i verdensmåle

stokk", og dermed som et grunnlag for "enhetsfront mot supermaktene" mellom proletariatet og borgerskapet i den 2. og 3. verden.

Den er altså blitt forvandlet til en oppfordring til de enkelte lands proletariat om å slutte opp om sine "egne" lands borgerskap - mot USA og Sovjet.

Ut fra det blir holdningen til en mulig 3. verdenskrig den samme sosialsjåvinistiske som den AKP har lagt for dagen her i landet.

I lederartikkelen i Zeri i Populli 7. juli i år pekte Arbeidets Parti Albania (APA) på nødvendigheten av å vurdere internasjonal politikk i et klasseperspektiv, ut fra motsigelsen mellom proletariat og borgerskap i alle land - hva enten disse tilhører den "1.",

den "2." eller den "3." verden.

Og i tråd med det vil synet på en eventuelt ny storkrig være at den dypest sett ikke angår proletariatets interesser; at det er borgerne som slåss seg imellom for å styrke sine posisjoner - og at den imperialistiske krigen for proletariatet derfor verken innebærer mer eller mindre enn endrede betingelser for muligheten av å gjennomføre sosialistisk revolusjon.

Slik sett vil proletariatets holdning være preget av:

1. Det er borgerne som vil slakte hverandre. Vi vil ikke delta i blodbadet. Når faren for krig øker, vil vi styrke arbeidet for å mobilisere proletariatet og alle som ønsker å unngå barbariet for å fjerne kilden til

Forts. s. 4

SVAR TIL J. P. S ARTIKKEL

I nr. 16 har JP et innlegg under tittelen "Borgerlig kultur eller arbeiderklassens kamp" som jeg mener trenger å utfylles, da innholdet slik det står nå virker noe for enkelt og udogmatisk. JP gikk til angrep på kravene fra kunstneraksjonen om statlig grunnlønn til forskjellige kunstnergrupper, deriblant forfattere, og karakteriserte det som arbeiderfiendtlig og reaksjonært. Han mente at de tankene og parolene revolusjonære kunstnere vil slutte opp om faller sammen med den revolusjonære bevegelsens og at det er bedre om f. eks. en forfatter deltar i skapningen av merverdi enn i frambringen av småborgerlige åndsverker.

Jeg er selv forfatter, men kan ikke leve av å skrive. Jeg er henvist til

å drive med lønnsarbeid ved siden av for å klare meg økonomisk. Det er en viktig grunn til ikke å la seg lønne av staten for en forfatter, og den er at et slikt avhengighetsforhold gjør det umulig å opptre tillitsvekkende hvis en skriver samfunnskritiske og radikale tekster skjønnlitterært på den ene siden og samtidig lar seg underholde av borgerklassens stat. Forfatteren mister sin politiske og idemessige troverdighet. Samtidig blir han eller hun sterkt privilegert i forhold til arbeiderklassen. Forfatterne står i fare for å bli blåst inne i en situasjon som småborgere.

Likevel mener jeg det er uriktig å se bare denne ene siden av saken, slik JP gjør i sin artikkel. Hvis forfattere som inntar et revolusjonært standpunkt og har sine røtter blant arbeidsfolk konsekvent avviser å ta imot kunstnerlønn, mens de borgerlige og småborgerlige forfatterne tar imot en slik lønn med ja og takk,

hva blir ventelig da følger? Jo, for det første vil mengden, kvaliteten, av deres litterære produkter øke vis-à-vis de proletære forfatternes bøker på grunn av at de borgerlige og småborgerlige kreftene innen forfattermiljøet på dette viset vil komme øst til å oppnå langt bedre arbeidsvilkår enn de proletære dikterne. Men det er også et annet viktig moment, og det er at revolusjonære skribenter og/eller lønnsarbeidere med kunstneriske anlegg gjennom å godta statlig grunnlønn ville få kanhende nettopp det eneste som avholder dem fra å få den frihet, den tid og det rom på seg som de trenger sårt å utvikle dyptpløyende novellesamlinger og romaner der de i dag kun har tid og anledning til å skrive la oss si dikt og mindre stubber. Naturligvis åpner den foreslåtte grunnlønnen muligheten for at forfattere blir isolert fra det levende livet og arbeiderklassens daglige liv og løpende interessekamper, men i den grad skrivende lønnsarbeidere og sær-

skilt da... blant de... å få "kunstnerlønn"... perioder... på en live... situasjon, kan denne... være en viktig materiell forutsetning for at det blir skapt sosialistisk diktning i Norge, en diktning som etter min mening er en viktig del av arbeiderkulturen. Det er ganske riktig som JP skriver først den sosialistiske produksjons... vil være det høyeste uttrykk for arbeiderklassens kultur, men på veien fram mot den omveltningen som vil måtte legges grunnen for det sosialistiske system trengs det proletær litteratur. Om bruk av statlige midler kan omformes til et viktig produksjonsinstrument i denne retning, tar jeg ikke avstand fra statlig grunnlønn i absolutt forstand.

Per

Redaksjonen har motatt flere innlegg. Av plasshensyn må de utstå til neste nummer.

ORD I RETT TID

I Arbeiderbladet 12. september kommer professor Thomas Mathiesen med noen fornuftige ord angående episoden med riksadvokat Dorefeldt i forbindelse med de såkalte lekkasjesakene i valgsirkuset i år. I stedet for å betrakte den isolert, setter han den i sammenheng med en rekke forskjellige politiframstøt i de seinere år. Mathiesen peker på at det er tale om "et påtale- og politisystem under rask opprustning", og på at politiet for å fylle sin nye oppgave blir avhengig av å trappe opp konfrontasjonslinja. Han viser at det som i realiteten er i ferd med å skje, er at Aulie-komiteens innstilling fra 1970, som av politiske grunner ble forkastet i sin opprinnelige form (til stor ergrelse for sosialfascisten Oddvar Bjerrefjord, som hadde utsett seg rollen som politidirektør), nå er i ferd med å bli realisert i praksis. Mathiesen nevner følgende:

1. Politiets sentralisering er blitt betydelig styrket.
2. Politiets regionledelser styrkes, i forbindelse med regionaliseringen av politiet som det nå er åpnet adgang til.
3. Militariseringen av politiet er mer enn innledet.
4. Politiopprustningen i mannskap og utstyr er sterk, og sterkere enn inflasjonen, i motsetning til hva staten søker å gi inntrykk av. Her viser Mathiesen til en artikkel av Håkon Lorentzen i kommende nummer av det danske tidsskriftet Retfærd.

På denne bakgrunn sier Mathiesen, om det faktisk at politiet nå ser ut til å gripe med begjer enhver anledning til til å demonstrere sin styrke:

"De kraftige initiativene kan samtidig ses som ledd i en strategi fra det fysiske maktapparatets side: Når en aktuell sak melder seg, rykker man fram med utspill som befester posisjonene."

Hvis dette er opplegget, er det selv sagt intet som er bedre for voldsapparater enn at dets motstandere for hver gang ikke forstår hva de enkelte utspill egentlig er ledd i, dvs. deres egentlige karakter. Den tåkelegging som drives av statsapparatet er bare tjent med "forsvarsreaksjoner" av den type vi så fra SV's side under valgkampen, hvor det blir konsentrert om (mislykket) latertelligjøring av personer og om moralsk forargelse - ting som nettopp bidrar til å isolere hvert enkelt utspill fra den sammenheng det inngår i.

Mathiesens initiativ bryter med en slik slik linje. Derfor må det dessverre på mer enn én måte betraktes som et ord i rett tid: ikke bare trykkes det i Arbeiderbladet på et bortgjemt sted. Det trykkes først på valgdagen, slik at dets innflytelse på sirkuset blir minimal.

Arbeiderbladet vet hva det gjør. Moralismen fra SV's side gir det mye plass til, men Mathiesens innlegg hører ikke hjemme i sirkus.

Eritrea: 16 ÅRS MODIG KAMP

1. september 1977 var 16årsdagen for den eritreiske revolusjon. Dette jubileet faller på et tidspunkt hvor situasjonen er særdeles vanskelig for de etiopiske kolonialistene, og meget gunstig, såvel eksternt som internt, for den eritreiske revolusjon.

For å bedømme utviklingen de siste 16 åra må vi ta hensyn til fire hovedfaktorer.

1. Innledningsfasen på den væpnede kampen.
2. Grunnleggelsen av Det Eritreiske Folks Frigjøringsfront (EPLF).
3. Den påfølgende borgerkrigen.
4. Forholdene i Eritrea etter borgerkrigen.

Men i denne forbindelse er det også viktig å legge merke til at Eritrea har vært offer for kolonialistisk aggresjon i årevis p.g.a. sin strategiske beliggenhet. Tyrkia, Italia, Storbritannia og Etiopia har undertrykket og utbyttet Eritrea.

I 1952 vedtok FN, etter initiativ fra USA, en resolusjon som forenet Eritrea med Etiopia. Denne føderasjonen fikk et kort liv p.g.a. de ulovlige og ensidige tiltakene fra den etiopiske regjeringa.

Den nasjonale frigjøringskampen i Eritrea brøt løs i 1961 under ledelse av den eritreiske frigjøringsfronten (ELF). Men på denne tida hadde ELF verken en riktig forståelse av det eritreiske samfunnet eller en klar politisk linje. Det manglet en revolusjonær, ja til og med en nasjonalistisk organisasjon med et bestemt politisk mål og retning. Likevel utviklet bevegelsen seg raskt, og fikk massestøtte fra alle lag i folket.

Etter noen års kamper begynte ELF å vise tegn på utmattelse. Dette var uttrykk for det ideologiske sammenbruddet. Progressive og militante medlemmer bekjempet den reaksjonære ledelsen og dens linje. Ledelsen reagerte naturlig nok med en hard undertrykkelse som førte til at 500 militante, under forskjellige påskudd, ble slaktet ned. Da alle forsøk på å forandre ELF hadde slått feil, brøt de demokratiske kreftene ut og dannet EPLF i 1970.

At EPLF ble til, var den mest betydningsfulle politiske seier for den eritreiske revolusjon. Den kan ikke bli vurdert for høyt, for i enhver revolusjon er det spørsmålet om politisk linje som er avgjørende. Som Lenin sa: "Uten en revolusjonær teori ingen revolusjonær bevegelse".

EPLF opprettet en demokratisk front og bestemte de riktige mål for den eritreiske revolusjon. ELF-ledelsen på sin side oppfattet denne organisasjonen som en trussel mot sine klasse-

interesser. De startet en forbrytersk borgerkrig som betød et stort tilbakeskritt for kampen. Borgerkrigen sluttet takket være massenes inngripen

og EPLF's grunnleggende holdning, som gikk ut på at alle våpen skulle rettes mot fienden og ikke mot andre eritreere.

Mens en gruppe prøvde å knuse EPLF utenfra, prøvde en annen å gjøre det innenfra. De reaksjonære i den tidligere utenriksavdelingen, ledet av opportunisten Saleh Sabbe, kjempet i lengste laget mot konsolideringen av EPLF's revolusjonære linje. Denne gruppa prøvde å pådytte EPLF "Karthoum-avtalen" ved å stoppe forsyningene til fronten.

EPLF utkjempet en prinsipiell kamp mot dette renkespillet, og da linja deres brøt sammen, måtte Sabbe-klikken trekke seg tilbake i 1976. En viktig ting å merke seg er at EPLF ivrig forsvaret at de to frontene skal slåes sammen, men også er overbevist om at en "Enhetsfront" er det beste alternativet.

I de 16 siste åra har revolusjonen gått kraftig framover og vunnet viktige seire i Eritrea. Det er vanskelig å beskrive i detalj alt det vår revolusjon har utrettet. Allment kan man si at hovedvekten ble lagt på å utnytte fiendens karakter, på å avsløre imperialismens forbrytelser og sammensvergelses - og, i like høy grad, på å mobilisere og politisere de brede lag av folket både i og utenfor Eritrea.

EPLF har opprettet organisasjoner av arbeidere, bønder, kvinner, studenter og ungdom. Under dens ledelse utfører massene en landreform, de utrydder utbyttingsforhold i økono-

mien og bekjemper tilbakeleggende oppfatninger. Den utvikler produksjonen og bygger veier, sykehus, skoler og folkeforretninger.

Som en nasjonal og demokratisk organisasjon kjemper EPLF ikke bare en væpnet kamp for å knuse fiendens styrker, den bruker også den væpnede kampen som et middel for å nå sin politiske målsetting. For å gjøre dette anvender vår organisasjon folkekrigens riktige taktikk og strategi. Denne strategi har brakt vår revolusjon på offensiven, fienden er nå på defensiven. Bare i de siste 6 måneder har EPLF's frihetskjemper befri byene Karora, Afabet, Elaberet, Keren, Dekamere, Debarwa, Segheneti og selvsagt hele landsbygda. Dette betyr

at okkupasjonstroppene nå er stengt inne i tre eritreiske byer, og selv der er vår virksomhet og aktivitet lammet av våre kamerater. Siden den eritreiske revolusjon grunnleggende bekjemper all reaksjon og imperialismen, kan den ikke vinne fram hvis den er isolert fra progressive, anti-imperialistiske krefter. Derfor har EPLF vært ivrig opptatt med å utbygge sine forbindelser med sine naturlig allierte. Derfor har EPLF uten tvil utviklet seg til fortroppen i revolusjonen i Eritrea. Enhver organisasjon må, når alt kommer til alt, bedømmes ut fra hva den gjør, ikke bare hva den sier. Mens de feirer 16 årsdagen for sin revolusjon, er folket i Eritrea overbevist om at uansett hvor lang tid det skal ta, vil et fritt og uavhengig Eritrea, en Folkerepublikken Eritrea, en dag stå fram i Afrikas horn.

OG DENNE DAGEN ER IKKE LANGT BORTE!

Eritreere for frigjøring i Europa, avdeling Norge.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år kr. 30.
Røde Fane pr. år kr. 28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

NYTT TRYKKERI OG HVA SOM MÅ GJØRES

KA har den siste tiden blitt en mer "masete" organisasjon enn tidligere. Stadigvekk ber vi våre medlemmer og venner om deltakelse i diverse arrangementer og støtte av annet slag. Dette henger sammen med to forhold.

Først og fremst er KA's partibyggende arbeid etterhvert kommet inn i mer "målrettede" former. Vi har stilt oss bestemte oppgaver som er viktigst for å komme videre i arbeidet. En hyppigere utgivelse av den røde Arbeideren var et slikt mål som vi i og med 14. dagers avisen har bak oss (for en tid..)

For det andre har vi smått om senn fått stadig flere vi kan søke støtte hos. Mange flere abonnerer på avise, og generelt økende interesse for og tilslutning til KA gjør at vi sammen med våre sympatisører har langt større kapasitet enn tidligere.

Det er grunnen til at vi har kunnet sette oss opp som mål å skaffe midler til nytt trykkeri i løpet av 1977.

Ingen av den røde Arbeiderens faste lesere mangler argumenter for nødvendigheten av et større og bedre slikt.

I tillegg må det være lov å nevne at nytt trykkeri er et nøkkelledd ikke bare for avisen, men for KA's arbeid i det

hele tatt framover. Det dreier seg om bedre utnyttelse av den arbeidskraft som i dag brukes til framstilling av trykksaker (og det betyr ikke så lite for KA) og det dreier seg om å legge grunnlaget for overgang til profesjonell drift, som er det eneste holdbare på lang sikt.

De politiske ekspansjonsmulighetene for KA i dag er såpass gunstige at vi faktisk ikke er glade for å ha et stort antall kamerater opptatt av å lage teknisk sett 3. sorterings trykksaker.

Og her er det våre sympatisørers innsats er avgjørende. Saken er at en kommunistisk organisasjon ikke kan overleve på selv aldri så mange personers proklamerte støtte. Det må mer håndfaste saker til, og derfor har den nåværende spleiseaksjonen for nytt trykkeri fått en bestemt form. (informasjon er sendt til abonnentene og legges ved løssalgseksemplarene av dette nr.)

Aksjonen tar sikte på både å skaffe penger og å spre politisk propaganda for KA. Vi legger ikke skjul på at de av våre sympatisører som deltar (eller kommer til å delta!) i denne aksjonen, tar skrittet fullt ut og tar sikte på direkte deltakelse i KA.

Men først og fremst gjelder at så mange som overhodet mulig må delta i aksjonen og forøvrig gjøre mest mulig ut av den.

For sikkerhets skyld gjentar vi her hovedpunktene i aksjonen:

1. Aksjonen er lagt opp som en spleiseaksjon, der flest mulig deltakere deler på et beløp av 75.000 kroner (jo flere deltakere, jo mindre sum på hver).
2. All inntekt fra salg av brosjyren "Partier og valg under kapitalismen" blir trukket fra de 75.000 før summen deles. Jo større salg, jo mindre sum på hver - og desto større spredning av KA's politikk. NB! Brosjyren er ikke utgitt spesielt til det valget som har vært.
3. Aksjonen går fram til 1. november.

Send alle påmeldinger, bestillinger, spørsmål etc. direkte til KA's adresse.

FRAMTIDA ER ALLEREDE BEGYNT!

STØTT OSS DEN SOM KAN!

Redaksjonen i "den røde Arbeideren"

Medarbeiderne i KA's trykkerikomite

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 3 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun Grønlynn. 18B, 3900 Porsgrunn
VEST-AGDER:	Jan Erik Ryen, Kongens gt. 48, 4600 Kr. sand.
SØR-TRØNDELAG:	Ingmann Eidskrem, Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
BERGEN:	Morten Simonsen, Sollia 3, Øvstun, 5050 Nestun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Ingmann Eidskrem Singsakerbakken 13 7000 Trondheim.
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

Abonnementskampanjen:

Målsettingen for den pågående abonnementskampanjen er at samtlige medlemmer av KA og KUL verver fem nye abonnenter hver, og vi bringer i hvert nr. fylkesvis oversikt over oppfyllingen av denne kvoten i prosent. Dessuten oppfordrer vi alle øvrige lesere til å skaffe to nye abonnenter hver.

De siste fjorten dagene har gitt gode resultater, spesielt for Oslo og Troms. Oslo/Akershus har økt fra 55,3% til 66,3, og Troms har økt fra 50 til 110% og dermed oppfylt sin kvote. Både

Telemark og Vest-Agder har økt fra 80 til 90%. Bergen har gått fra 25 til 35%. Sør-Trøndelag ligger aller best an, med 173,3% oppfylting av kvoten!

Alt i alt skulle det nå være et moderat mål å oppfylle samtlige kvoter innen nyttår. Det gjelder bare at etterløpene i Buskerud og Bergen øker tempoet litt ekstra.

Abonnementskampanjen fortsetter for øvrig i Østfold, der vi ikke har organisasjon.

Når det gjelder ikke-medlemmer av K.A. og KUL, oppfordrer vi til å bruke vervetalongen nedenfor ved verving av nye abonnenter. Legg ved særskilt melding om hvem som må tilsendes egen innbetalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto nr. 20 68 427 (K.A., Distribusjons- og abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes drA 77. Tegn gjerne gaveabonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som kommisjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

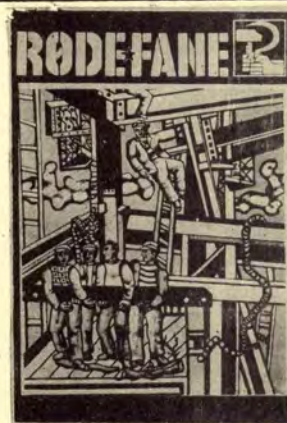
Abonnementspris pr. år er kr. 30,-

Nyervervede abonnenter.

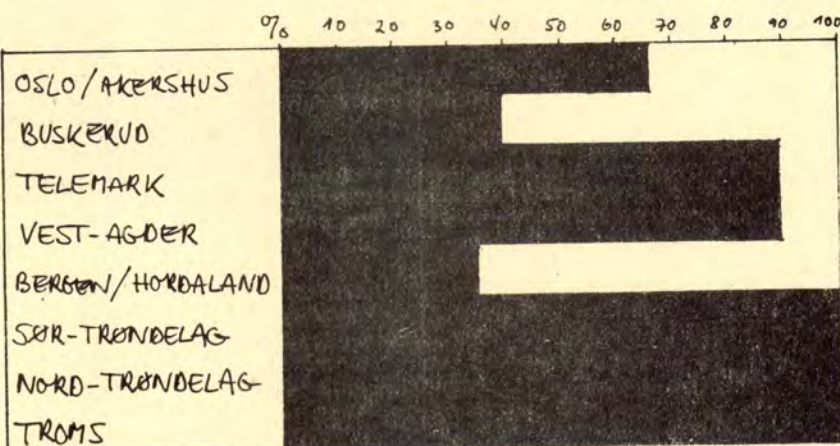
1. Navn:.....
Adresse:.....
2. Navn:.....
Adresse:.....

Verver:

Navn og adresse:.....

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

krigen: det imperialistiske systemet, og gjennomføre sosialistisk revolusjon. 2. Dersom krigen likevel bryter ut (fordi proletariatet er svakt), må krigssituasjonen betraktes som en svekkelse av borgerskapets evne til å regjere, og dermed som gunstigere betingelser for å gjennomføre proletarisk revolusjon.

Proletariatet vil forhindre krigen, men det vil utnytte den til egen fordel om den først bryter ut.

Stikk i stid med dette perspektivet finner vi det sosialsjåvinistiske, som setter de "nasjonale" interessene over de revolusjonsstrategiske.

Ut fra et slikt syn er det bl.a. naturlig å se enhver splittelse i den imperialistiske leir som et gode i og for seg, dvs. ikke fordi den svekker borgerskapet, men fordi den styrker borgerskapene f.eks. i den "2. verden". Og i den grad f.eks. kinesiske publikasjoner i dag ikke bare betrakter de kapitalistiske lands krigs forberedelser bare som en splittelse av imperialismen som kan styrke proletariatets posisjoner, men som en positiv styrking av de mellomstore imperialistiske borgerskap, lar de seg også prege av en overdreven optimisme som er proletariatet fjern.

Det kan ikke være tvil om at følgende ord av Hua Kuo-feng på KKP's 11. partikongress (politisk rapport, gjengitt i Peking Review nr. 35, s. 39) er ment som et "svar" på Enhver Hoxhas advarsel mot "overdreven optimisme" på APAs 7. kongress tidligere i år. Hua sier:

"Den internasjonale situasjonen i dag er meget god, den er meget god, ikke bare god eller ganske god" (1).

APA OM KRIG OG FRED

De albanske kommunistene går mer grundig inn på spørsmålet i en lengre artikkel i "Albania Today", nr. 3 1977, under tittelen "The PL of Albania on the Problems of War and Peace", av A. Tomorri.

Innledningsvis slår artikkelen fast: "stilt overfor den økte faren for imperialistisk krig er det en plikt for folkene og proletarene i alle land og for alle revolusjonære å reise seg til kamp mot denne krigen. De må kjempe mot supermaktene som forbereder krigen, og mot det lokale monopolborgerskap som understøtter krigen".

Noe å tenke på for "Albania-vennene" i AKP, som anklager sitt "lokale monopolborgerskap" for ikke mer aktivt å forberede krigen?

Artikkelen leverer først en analyse av hva slags krig vi står overfor og svarer med å sitere Lenin: "Karakteren til en krig (hvorvidt den er reaksjonær eller revolusjonær) avhenger ikke av hvem som har angrepet og i hvis land "fienden" står, men av hvilken klasse som fører krigen, av hvilken politikk den er en fortsettelse av".

En verdenskrig utløst av dagens to supermakter vil etter dette være en imperialistisk krig - mellom to blokker (av "små" og "store" nasjoner): "Hvilke av de to supermaktene det enn er

som begynner krigen mot gruppen av stater i den andre supermaktens blokk. Så vil denne krigen sikkert og visst være en krig mellom to imperialistiske blokker".

Og i alle land er proletariatets oppgave å styrke seg med tanke på revolusjon for derigjennom å hindre en slik krig. Proletariatet og folkene "skulle ikke vente, skulle ikke være passive tilskuere, ikke henfalle til fatalisme og bli tatt uforberedt...; de må være forberedt på det verste og kjempe for å hindre det i å skje". Det er bare proletarisk revolusjon som kan hindre krig, slår artikkelen fast, men "samtidig er (APA) mot det syn som betrakter utbruddet av verdenskriger som uunngåelig og skjebnebestemt, for dette synet tar ikke i betraktning styrken til sosialismen og verdensproletariatet".

Dersom krigen bryter ut, må det økt kaoset utnyttes til å rette slaget mot et eller flere av de krigførende borgerska (som er svekket overfor den "indre fiende"): "De (de revolusjonære) må kjempe mot supermaktene som forbereder krigen, og kjempe mot det lokale monopolborgerskap som understøtter krigen". Og (i realiteten) mot AKP, som reduserer spørsmålet til å dreie seg om "små" kontra "store" land siterer artikkelen Lenin igjen:

"Hvis det er en reaksjonær, imperialistisk krig, altså en aggresjons- og plyndringskrig ført av verdens to grupper av reaksjonære, imperialistiske borgerskap, da blir ethvert borgerskap (også det i et lite land) (Lenin parentes!) en deltaker i plyndringen, og det er min og det revolusjonære proletariatets plikt å forberede den proletariske verdensrevolusjon - den eneste

redning fra redslene i en verdensomspennende reaksjon. Jeg må ikke resonnerer ut fra "min" lands standpunkt... men sett ut fra min bevissthet i mine forberedelser til og med paganda for og påskyndelse av den letariske verdensrevolusjon. Det er det som er internasjonalt, det er oppgaven for internasjonalt, for den revolusjonære patriot, for den virkelige sosialist."

Og, fortsetter artikkelen: "folkene og de revolusjonære motsetter seg både imperialistene og sosialimperialistene og det lokale monopolborgerskap som er delaktig i krigen, og de hand. beslutsomt for å forandre den imperialistiske krigen til en revolusjonær frigjøringskrig."

Som det altså framgår av artikkelen, og av Lenin-sitatet spesielt, er viktigste for proletariatet det politiske arbeidet kommunistene nedlegger og det perspektivet på krigen de kjører ut forut for en krig - både med tanke på å hindre den og for eventuelt å endre den. Oppgaven er m.a.o. å bekjempe sosialsjåvinismen og opportunisten i arbeiderklassen. I den sammenheng kan vi med glede konstatere at AKP vil få stadig større vansker med å påberope seg albanernes støtte til det krigshisseri de selv bedriver "for krigen".

Samtidig skal man ikke se bort fra det viktige og betydelige i det Nordli og Kleppe har lagt vekt på i denne forbindelse, nemlig at å rets oppgjør blir mer fleksibelt.

I dagens krisesituasjon er det ikke tilstrekkelig å forsøke et generelt lønnsnedslag, som ved tidligere oppgjør.

Sett fra kapitalens synspunkt foreligger et klart behov for å presse igjen spesielle lønssenkninger i forbund og grupper hvor dette er mulig. Det er åpenbart dette som er Kleppes og Nordlis taktikk og dermed det som er det reelle innholdet i deres uttalielse om fleksibilitet.

At dette - lønnsnedslag - er perpektivet, vet vi ikke bare utifra de siste års kombioppgjør, som ville ha ført til betydelige lønnsnedslag om ikke arbeiderne i de bedriftsvisse forhandlingene hadde klart å presse igjennom større tillegg enn det som var Kleppes plan. I år f.eks. regner man med at lønnsnedslaget vil bli på ca. 7% mot Kleppes ønske om 4%.

Det er også klart at NAF vil forlange en nominell lønnsøkning på 0% i 1978, dvs. en reallønssenkning på ca. 10% (hvis prisutviklingen fortsetter som nå).

At dette er alvorlig ment, demonstreres av den senere tids økning i aksjoner og kamper på bedriftene, spesielt i for av uvanlig mange gå-sakte-aksjoner. Utgangspunktet for disse har i de fleste tilfeller vært et nulltilbud fra bedriften og da selvsagt et nulltilbud som de har stått fast på.

Regjeringa og LO på sin side vil nok se det taktisk ukloke i en slik steil holdning, og gå inn for en liten nominell økning. Men at det bare er snakk om små summer er det ingen grunn til å tvile på. På en pressekonferanse 29. August gjorde Kleppe det klart:

"Regjeringa legger stor vekt på at kontaktutvalget skal se på ytterligere tiltak som kan bremse lønns- og prisstigningen. Lønnsnedslagsproblemet vil være en viktig del, og man vil også se på om prisreguleringen kan gjøres enda mer effektiv".

Arbeidsfolk må møte dette med å stå krav som tilsier en klar reallønnsøkning. Fristen for innlevering av kravene til

tariffoppgjøret er for de fleste forbund lagt til nov. des., mens Jern og Metall har satt fristen til 23. sept. Man bør sørge for å ta saken opp i klubber og foreninger raskt og få kravene innlevert i tide, så sosialdemokratene ikke klare å skusle med hva som er arbeidsfolks oppfatning og krav foran oppgjøret.

Imidlertid vil vi som kommunister ikke legge skjul på at høye grunnplanskr i seg selv overhodet ikke er noen garant for å sikre reallønnsøkning. På samme måte som forbundsvise oppgjør, som vi ser på som en positiv foreteelse fordi det gir arbeiderne en litt større mulighet til å innvirke på resultatet, heller ikke er nok til å sikre arbeiderne noe som he-

Tor Halvorsen: En av iscenesetterne.

Erfaringene fra de siste års oppgjør tilsier entydig at hovedvekten må legges på de lokale krav og forhandlinger.

Som tidligere nevnt har den verdenslige treenighets plan om lønnsnedslag nettopp falt i fisk fordi man lokalt har reist krav og kamp utenfor Kleppes ramme. Fortsatt kamp av denne typen må man allerede nå forberede.

Vi har tidligere i Den røde Arbeideren pekt på at en slik lokal kamp må være grunnlagt på direkte valgte streikekomiteer og kamppformasjoner utenom det legale faglige apparatet. Både lovverket og fagforeningene, som er underlagt dette, må settes til side, og forbindelsen med ethvert organ som ikke kan tjene kampen, må brytes. Dette er Kommunistisk Arbeiderforbunds klassekamp linje for arbeidernes faglige kamp.

T.L.

Nå må president Carter lanseres som fredspriskandidat. Ikke siden Hitlers dager har en framtrepende statsmann arbeidet så energisk og uegennyttig for fredens sak som han. For å øke avspenningen vil han gjerne ruste opp Vest-Europa og plassere amerikanske tropper der. Da vil det bli godt å leve. Vi vil føle oss så trygge så trygge, nesten like så trygge som vietnamesene gjorde for noen år siden. Dessuten er Carter en varm tilhenger av strålebomben. Det er den mest hensynsfulle og humane bombe som noen sinne er laget. Det vil nesten være en fornøyelse å bli bombet med noen slike. Riktignok dreper den alt liv, men hva betyr vel det når den lar verdiene bestå. Det er riktig et våpen i den kristne Carters ånd.

Strålebomben har gjennomgått en fantastisk utvikling. Til å begynne med var den nærmest tradisjonell. Den både ødela og drepte. Smått om senn har de klart å redusere ødeleggelsene, mens evnen til å drepe er beholdt. Likevel var presidenten lenge motstander av

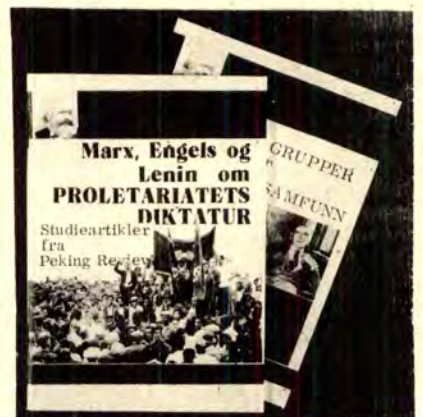
den, for forsøkene viste at den hadde en uheldig virkning på peanøtter. Nå er dette store problemet løst, og Carter er fornøyd.

Det endelige målet med dette vidunde lige våpenet, er at det skal ta livet av alle røde og spare alle andre enten de er blå eller brune, men så langt er de ennå ikke kommet.

Likevel må president Carter sies å være en verdig kandidat til Nobels fredspris. Han vil komme i godt selskap.

Marxistiske hefter

om kamp mot sentralisering og monopolisering på den ene side, men samtidig et forsvar for den lille privateiendommen (særlig jordeiendom) på den andre. Slik greide småborgerskapet å fange opp kampstrømninger blant arbeiderne, strømninger som om de hadde fått utvikle seg på et selvstendig klassegrunnlag, bar muligheter i seg til å stille spørsmålet ved selve fundamentet for det borgerlige samfunn og dermed om statsmakten. Men småborgerskapets politiske styrke, dets radikale maske samt fraværet av et tilstrekkelig sterkt kommunistisk sentrum, garanterte at arbeiderklassen i likhet med småborgerne selv, fortsatt var prisgitt det borgerlige samfunn og dets jernhårde økonomiske lover.

Hva med den "nye dimensjon i norsk politikk"?

For de småborgerlige ideologene, som aldri blir trett av å framheve den angivelige "nye historiske dimensjon i norsk politikk" EF-striden resulterte i, bør imidlertid dette stortingsvalget i det minste representere en tankevekker. Rent umiddelbart kan vi slå fast at "den nye dimensjonen" står temmelig ribbet tilbake i og med SVs og Senterpartiets magre stemmeutnyttelse. På

Berge Furre: Høyrevinden er hans og SV's politikk ingen garanti mot.

lederplass innrømmer NyTid dette sure faktum slik: "Med dette stortingsvalget synest skiljelinjene fra EF-striden å vere gravlagde. I alle fall har dei førebels gått under jorda". Nå røper vel i og for seg dette sitatet en relativ liketil konstatering av SVs nederlag. Tross dette skal vi gå litt nærmere etter i sømmene. Vårt poeng i denne sammenhengen må bl. a. være å klarlegge konkret hvilke skillelinjer det her dreier seg om. Nærmere bestemt: Betyr valgresultatet et virkelig reell brudd med kampsakene fra 72 eller står vi her overfor et utsagn som bare evner å røre ved den politiske overflaten? I en forstand er sitatet avgjort på sin plass: Småborgerskapets kampsaker slik de dengang kom politisk til uttrykk er ikke lenger i samme grad aktuell praktisk politikk for denne klassen. Men betyr dette at selve klassegrunnlaget for småborgerskapets politikk er blitt forandret? Her må svaret bli et like klart og avgjort nei. Talsmennene for denne "dimensjon" i norsk

politikk (en dimensjon som selvsagt ikke er mer ny i norsk historie enn vårt seiglivende småborgerskap selv) burde legge seg på minne en syrlig men megetsigende replikk vi for anledningen har plukket fra Morgenbladet. I triumf over "de grønnes" nederlag heter det her at disse "til sin forbløffelse vil oppdage at også "vekstpartiene" har sans for annet og mer enn fabrikkpiper og øket produksjon av hel- og halvfabrikata".

Vi slutter oss isolert sett til denne kommentar. Dessuten skal vi tilføye at såvel DNA som Høyre denne gangen har utvist en enestående sans og omsorg for noe som utgjør et langt viktigere og stabilt element i småborgerskapets forestillingsverden enn de ymse grønne problemstillinger fra 1972. Det handler om det mest ukrenke-

lige på denne jord hva angår småborgerskapets fortsatte eksistens: privateiendommen. Kort må det fastslås at det bare er politikere som mangler forståelse for EF-kampen og den grønne bølges klassekarakter som har grunn til å forbauses over valgets utfall. For den høyrevind som nå blåser friskt i det politiske landskap kommer fra de samme klasser og grupper som tidligere utgjorde den vesentlige sosiale basis for motstandskampen overfor EF. Paradoksalt nok har den politiske "avantgarden" i og rundt motstandskampen selv lagt det objektive politiske grunnlag for den høyrevind de nå i resignasjon er tvunget til å konstatere.

Her står vi overfor en av de viktigste "klassemessige lærdommer" dette valget kan gi oss. Småborgerlige partier og grupper som SV, NKP og AKP høster i realiteten intet annet enn det de selv har sådd. Høyredreiningen er et objektivt resultat av det heroiske forsvar for privateiendommen som disse kreftene selv gikk og stadig går i bresjen for på den norske landsbygda. Når så de kapitalistiske konjunkturerne ikke lenger tillater samme grad av ekspansjon, investeringer og økonomisk vekst, er såvisst småborgerskapet selv de som best vet hvilke partier som kan tilby best "hjelp" mot undergangen. Det er høyre og i første rekke DNA.

DNA og Høyre: Krisehjelp for småborgerskapet.

I kraft av å skape en skjerpet konkurranse mellom de ulike kapitalistiske nasjonene har de senere års krise ført til proteksjonistiske tiltak og en styrking av den enkelte nasjonalstats privateiende vareprodusenters interessefellesskap overfor arbeiderklassen. Denne prosessen har på ulike måter forplantet seg til Norge og dannet dette stortingsvalgets viktigste så å si "økonomiske basis". DNA og Høyre har hver på sitt vis vært flinke til å utnytte denne basisen. Tendensen har vært i anmarsj over lengre tid. I politikken har både DNA og Høyre dreiet over på posisjoner hvis innhold betyr en reell

Erling Nordvik: Får betalt for forsvaret av privateiendommen.

imøtekommelse av det norske småborgerskapets fordringer. For DNAs vedkommende kom dette klart til uttrykk i regjeringens landbruksmelding fra 1976. Meldingens målsetting besto i å midlertidig stoppe rasjonaliseringen gjennom en styrking av den eiendomsstruktur som er etablert i norsk jordbruk. Velkjente virkemidler fra tredveåra er hentet fram for å verne mot konkurranse fra det internasjonale markedet. Det gjelder strenge importrestriksjoner samt en omfattende subsidiering fra inntekter på annen virksomhet, et tiltak som i første rekke skal dempe den innenlandske konkurranse mellom bøndene. Denne delikate regningen er det selvsagt arbeiderklassen som må betale, ved den senkningen av reallønnen slike tiltak nødvendigvis fører til. Regjeringens

fiskerimelding beveger seg i samme tankebaner. Storflåten skal bygges ned, det fiskende småborgerskaps eksistens må garanteres og det etablerte bosetningsmønster langs kysten sikres. Høyre har "ut fra den rådende økonomiske konjunktur" slengt seg på de samme standpunktene bare ispedd en snev av privatistiske overtoner.

Resultatet lot ikke vente på seg for noen av disse partiene. Høyre maktet denne gangen å vinne fotfeste i typiske jordbruksdistrikter samt på sør- og vestlandet generelt. Dette er såvisst ikke tradisjonell hjemmebane for borgerskapets garvede interesseparti. I tillegg vant partiet tilbake stemmene fra fremskrittspartiets mer typisk småborgerlige skatteprotestanter.

I de nordlige landsdelene og spesielt langs kysten har DNA fått lønn for strevet, pluss at de har gjenerobret desillusjonerte arbeidervelgere fra SV. I så måte er valgresultatet et klart nederlag for de småborgerlige politiske partiene. Dette vel å merke uten at valget i samme grad kan sies å være et "nederlag" for småborgerskapets klasseinteresser. Tvert om har klassen nå søkt tilflukt hos de mer etablerte partier som er på høyde med ivaretagelse og administreringen av privateiendommen.

NKP-AKP: underordnede motsigelser.

Derfor er den politiske situasjon etter valget bare tilsynelatende et brudd med "ånden fra 1972". Direkte lattervekkende virker det derfor når NKP i dagens situasjon kan få seg til å lansere tredveåras parole "hele folket i arbeid" med den uttalte hensikt å lansere denne som en "ny kurs for Norge" som det heter i "frihetens" spalter. Desto grellere blir det hele når førstemann på NKP-lista i Buskerud med brask og bram forlanger nasjonalisering av nøkkelindustriene. Men av åpenbar redsel for å virke for radikal forsikrer han at jorda skal eies av den som driver den. For som det heter: "Det har aldri vært noe mål for kommunistene å ta fra folk all eieendom, slik mange vil ha det til".

Vi for vår del vil imidlertid bestemt ha det til at denne valgkampen har NKP stått fram som sosialdemokratiet mest ivrige haleheng. Dess mer grotesk og avslørende for AKPs politiske proposjoner blir det når Steigan anser 0,2% over NKP som dette valgets store beholdning for denne bevegelsens vedkommende. Der i gården setter man seg tydeligvis ikke store mål lenger.

DNA fortsatt i spissen for korporativiseringen

Etter mye om og men har det hele altså endt med såkalt "sosialistisk" flertall på Stortinget. DNA skal fort-

"Styringspolitikken" til DNA

har tydeligvis ikke

avskaffet behovet for foldede hender

sette korporativiseringen med et noe motstrebende men lydig SV på slep. Selv om en eventuell borgerlig regjering kunne ha skapt gode betingelser for militante streikebevegelser i arbeiderklassen må den endelige "konstellasjon" betraktes som en "taktisk fordel" sett fra kommunistisk synsvinkel. Vi må huske at skal den kommunistiske linje vinne fram, må dette skje gjennom å nedkjempe sosialdemokratiets innflytelse i arbeiderbevegelsen. Med DNA i opposisjon tror vi betingelsene for dette kunne ha blitt dårligere.

I ly av sondørenes sannsynlige kan DNA ha bygd seg ytterligere kraftig opp og framstått som nasjonens og arbeiderklassens redningsplanke. Nå er det derimot DNA selv som må stå ansvarlig for administreringen av en kapitalisme hvis økende krise heller ikke sosialdemokratiet kan trylle bort ved administrative tiltak. Heri ligger vår mulighet til å avsløre DNA som borgerskapets mest strømmlinjede interesseparti overfor arbeiderklassen i de kommende år.

Lenin...fort. fra s. 6

borgerlige eller de halvmåborgerlige arbeidende massene på forhånd skulle kunne løse det ytterst kompliserte politiske spørsmålet: "Skal vi gå med arbeiderklassen eller borgerskapet?", og først den erfaringen som er vunnet i lang, hard kamp etter en sammenligning mellom proletariatets diktatur og kapitalistenes diktatur, fører det vaklende småborgerskapet til konklusjonen at det første er bedre enn det andre.

"La først det revolusjonære proletariatet styrte borgerskapet, knuse kapitalismens undertrykkelse, slå i stykker det borgerlige statsapparatet - da kan det seierrike proletariatet raskt vinne sympati og støtte blant de arbeidende ikke-proletære massenes flertall gjennom å tilfredsstille dem på utsugernes bekostning", det sier Lenin.

Dette kan proletariatet gjøre selv om det utgjør et mindretall av befolkningen, fordi i alle kapitalistiske land er proletariatets styrke usammenliknbart mye større enn proletariatets andel av hele befolkningen - på grunn av at proletariatet har det økonomiske herredømmet over sentrum og nerven i hele kapitalismens økonomiske system, og at det gir økonomisk og politisk uttrykk for den veldige arbeidende majoritetens virkelige interesser under kapitalismen.

Men dette skjer ikke av seg selv. En av de nødvendige betingelsene for å forberede proletariatet på dets seier er en langvarig, hardnakket og skånselløs kamp mot opportunisten, reformisten, sosialsjåvinismen og lignende borgerlig innflytelse og strømninger som er uunnngåelige så lenge proletariatet virker under kapitalistiske forhold. Uten denne kamp, uten at opportunisten først har blitt fullstendig beseiret innenfor arbeiderbevegelsen, kan det ikke bli tale om proletariatets diktatur, sier Lenin.

I et land som Norge, der f. eks. alle partier innen arbeiderbevegelsen forfekter en anti-leninistisk strategi for den sosialistiske revolusjonen, vil denne kampet bli ekstra langvarig og hardnakket. Men den kommer til å bli gjennomført, og Kommunistisk Arbeiderforbund oppfordrer alle som innser nødvendigheten av den til å vende ryggen til de borgerlige og småborgerlige "arbeiderpartiene" og kaste seg inn i arbeidet. Vi oppfordrer samtidig alle klassebevisste arbeidere og andre revolusjonære til å skaffe seg og studere Marxistisk hefte nr. 4. Inntektene fra salget av dette heftet går i sin helhet til anskaffelse av et nytt og hardt tiltrængt trykkeri i KA. Heftet koster kr. 12,-, og kan bestilles direkte fra KA, Postboks 2863, Tøyen, Oslo 6. - Se for øvrig lederartikkelen i dette nr. av den røde Arbeideren.

hver 14. dag

24.9. - 8.10

JONASSON STEIN ERIK
WESSELSØT 7
7000 TRONDHEIM

SITDOWN-AKSJON VED NJEV

Tirsdag 13. september gikk 75 arbeidere ved N. Jacobsen Elektrisk Verksted i Hokksund til sit-down aksjon. Bakgrunnen var at bedriften tre uker tidligere hadde sendt skriftlig oppsigelse til 36 arbeidere ved bedriften.

Klubben ved NJEV gjorde det klart at de ikke kunne godta oppsigelsene, og under forhandlingsmøte med bedriftens ledelse ble det klargjort at bedriftsledelsen hadde planer om å nedlegge bedriften og ferdig avtale med henholdsvis ASEA og SIMENS om salg av produksjonsutstyret.

Dette kunne selvsagt ikke arbeiderne akseptere, og tirsdag ettermiddag var sit-down aksjonen et faktum, etter at tillitsmennene hadde nedlagt sine verv og det var valgt en uavhengig aksjonskomite. Denne forhandler allerede nå med Industridepartementet om statlig overtakelse.

Jern- og Metallarbeiderforbundet hevder de støtter kravene, men i tråd med borgerskapets ønsker og hovedavtalen sendte de en representant til arbeidernes møte og oppfordret de aksjonerende å gå tilbake til arbeidet. Dette ble klart avvist og representanter for arbeiderne framholder at aksjonen vil holde fram til de får et klart svar om opprettholdelse av bedriften.

I alt arbeider det 114 mann ved bedriften, de 75 som er i aksjon er alle som er organisert i Jern og Metall, de resterende er organisert i andre forbund - tildels gule. En representant for arbeiderne framholder imidlertid at også disse støtter kravene og aksjonen. Det er dannet en felleskomite for alle ansatte.

En sit-down streik overfor en bedrift som befinner seg i en slik presset økonomisk situasjon har selvsagt ikke først og fremst økonomisk betydning. Arbeiderne betrakter da også aksjonen som en politisk demonstrasjonsstreik først og fremst rettet mot staten. Deres krav går ut på at staten skal gripe inn og overta det økonomiske ansvaret for bedriften. Kampen arbeiderne fører blir da først og fremst en kamp om på hvilke premisser staten skal gripe inn. Arbeidernes krav er at samtlige skal beholde jobben, noe f.eks. Jern og metall mener er lite realistisk, og de på sin side går inn for opprettholdelse av bedriften på en eller annen måte. Dvs. med eventuell rasjonalisering.

En annen uoverensstemmelse mellom forbundet og arbeiderne gjelder aksjonsformen. Forbundet hevder som kjent å støtte kravet om statsovertakelse, noe det ikke er grunn til å betvile.

Det ønskes imidlertid å hindre aksjonskomiteen i å beholde ledelsen i aksjonen. (Derfor anbefaler de nye tillitsmenn valgt)

Sannsynligvis frykter de at arbeiderne kan gå til mer utvidete aksjonsformer (okkupasjon osv.) dersom den selvstendig valgte aksjonskomiteen får beholde ledelsen av aksjonen.

Perspektivet på aksjonen er altså å sikre arbeidsplassene for samtlige arbeidere i en situasjon med kapitalistisk krise.

Å framholde krisen og dermed det kapitalistiske systemet som viktigste årsak til de usikre arbeidsplassene er avgjørende viktig, kanskje særlig i en situasjon der krav om statlig overtakelse av driften er den løsning arbeiderne tyr til.

Om en lar ledelsens manglende ansvar for bedriften, at de "bevisst har latt produksjonsutstyret forfalle" osv. utgjøre forklaringen på bedriftens krise, slik talsmenn for de aksjonerende har gjort, kan dette bli skjebnesvangert.

"Ansvaret" må tillegges det kapitalistiske systemet som helhet. Dermed

er det også klart at eventuell statsovertakelse langt fra vil løse bedriftens problemer, bare lindre dem.

NJEV-arbeidernes resolutte aksjon viser at arbeiderne ikke ønsker å påta seg ansvaret for kapitalismens krise. Deres aksjon er derfor et eksempel for arbeiderklassen som helhet. Kommunistisk Arbeiderforbund vil støtte deres kamp, og vi vil intensivere vår støtte ettersom kampens omfang øker.

Støtte kan sendes til og løpesedler kan bestilles fra:

Verkstedklubben NJEV v. A.ild Nedremoe, 3387 Snarum, postgiro 3523149

SISTE:

Etter møtet mandag vedtok arbeiderne å gå tilbake til arbeidet etter å ha fått positivt tilsagn fra departementet. De sier også at de er beredt til å gjenoppta aksjonen.

LENIN I NYTT MARXISTISK HEFTE

Proletariatets diktatur mot parlamentarismen.

I tilknytning til årets valg har Kommunistisk Arbeiderforbund nylig utgitt en ny brosjyre (nr. 4) i Marxistiske Hefte-serien.

Heftet bærer tittelen Partier og valg under kapitalismen, og består i et utvalg av Lenins viktigste artikler om dette emnet, samt en lengre innledning om den aktuelle partisituasjonen i Norge. Et hovedtema i Lenins artikler er bl.a. retningslinjer for hvordan et kommunistisk parti må vekse mellom å delta i og boikotte de parlamentariske valg - alt etter situasjonen, alt etter hvilken framgangslinje som til enhver tid best tjener arbeiderklassens strategiske mål: Å knuse parlamentarismen og det borgerlige statsapparatet, og opprette proletariatets diktatur.

Her skal vi imidlertid feste oppmerksomheten ved en spesiell artikkel i heftet, Valgene til den grunnlovgivende forsamling og proletariatets diktatur. Denne artikkelen påpeker ikke bare nødvendigheten av, men avgjørende viktige sider ved innholdet og betydningen av proletariatets diktatur. I dagens situasjon er den av særlig stor betydning fordi den viser uforsonligheten av proletariatets diktatur og forskjellige former for "anti-monopolistiske" strategier, enten det er tale om NKPs (og enda mer de "eurokommunistiske" partienes) rent parlamentariske eller "AKP"s mindre fredelig orienterte politikk for klasseallianse av proletariat og småborgerskap med tanke på å gripe statsmakten.

Allerede på Lenins tid hadde store deler av de reformistiske opportunistene skjont at de i ord måtte anerkjenne proletariatets diktatur for å beholde innflytelsen i arbeiderklassen når revolusjonen står på dagsorden. Allerede da gikk skillet mellom revolusjonære og revisjonister ikke mellom dem som erklærte seg å være for eller imot proletariatets diktatur, men mellom dem som la et reformistisk og dem som la et revolusjonært innhold i ordet.

Det er disse skillelinjene Lenin på

en krystallklar måte trekker opp i artikkelen Valgene til den grunnlovgivende forsamling og proletariatets diktatur, som han skrev i desember 1919. Det gjøres med utgangspunkt i en analyse av resultatene av valget på den allrussiske konstituerende forsamlingen i 1917. Resultatet viser at bolsjevikene var proletariatets og de sosialrevolusjonære bøndenes parti. I de rene bondeområdene hadde de sosialrevolusjonære opptil omkring tre fjerdedeler av stemmene, men i industrikonstruksjonene hadde bolsjevikene klar overvekt. I guvernementet Petrograd var det 50% bolsjevik og 26% sosialrevolusjonære, i guvernementet Moskva var det henholdsvis 56 og 25%. Når bolsjevikene med i alt bare en fjerdedel av det samlede stemmetall kunne vinne over forbundet av borgerskapet og de småborgerlige demokratene (henholdsvis kadettene og de sosialrevolusjonære, samt mensjevikene) med tre fjerdedeler av samtlige stemmer, var det framfor alt fordi de bak seg hadde proletariatets verdige majoritet og nettopp dets mest klassebevisste, energiske, revolusjonære del, den virkelige fortroppen for denne framskredne klasse", sier Lenin. Når dette var mulig, var det fordi at under kapitalismen i allmennhet og under overgangen til kommunismen i særdeleshet er by og land ikke likestilte, men byen går foran landsbygda. Spørsmålet er ikke om byen eller landsbygda skal ha ledelsen, men bare hvilken av "by"-klassene som klarer å ta ledelsen over landsbygda.

Denne analysen burde ikke minst studeres av alle de landsbygd-romantikere som sprer om seg med lettvinne og grunnløse påstander om at Lenin til forskjell fra Marx var "bonderevolusjonens talsmann".

Lenin understreker at en nødvendig forutsetning som kommer i tillegg, var at gjennom bolsjevikenes 15-årige kamp (1903-1917) mot mensjevikene, var proletariatets fortropp blitt stålsatt, opplyst og organisert, og satt i stand til å smi en virkelig revolusjonær fortropp. På grunn av opportunistens dannelsen

innen arbeiderbevegelsen i løpet av imperialismens framvekst fra 1871 til 1914 holder det ikke lenger med fraser om nytten av proletariatets "enhet": - Uten at proletariatets revolusjonære del har forberedt seg allsidig og på grundigste måte til å fordrive og undertrykke opportunisten, er det absurd i det hele tatt å tenke på proletariatets diktatur, slår Lenin fast.

Samtidig hadde bolsjevikene gjennom sitt konsekvente arbeid innen hæren for å vende den imperialistiske røverkrigen til arbeiderklassens kamp mot sine "egne" borgerskap i alle land, vunnet halvparten av soldatstemmene og skaffet seg en overveldende majoritet på nord- og vestfronten, dvs. på de frontene som befant seg i nærheten av hovedbyene.

På denne måten hadde bolsjevikene skaffet seg en sterk overvekt på de avgjørende punktene, noe som er en "lov" for militær framgang, og også for politisk framgang, spesielt i selve den revolusjonære klassekrigen. Bolsjevikene kunne med et raskt og avgjørende slag vinne de to hovedbyene, hele det kapitalistiske statsmaskineriets sentra, og så ved hjelp av statsapparatet i handling bevise for de arbeidende ikke-proletære massene at proletariatet er deres eneste pålitelige forbunds-felle, venn og leder.

Her er vi ved kjernen i Lenins artikkel, den avgjørende brodden som gjør alle former for "anti-monopolistiske" klasseallianse strategier til anti-revolusjonære og anti-leninistiske opportunisme.

Lenin sier:

"Herrer opportunistene, bl.a. også kautskynerne, 'lærer' folket, hvilket er en hån mot Marx' lære, at først må proletariatet erobre majoriteten ved hjelp av den allmenne stemmeretten, senere motta statsmakten på grunnlag av denne majoritet ved avstemningen og først senere på dette 'konsekvente' (en del sier 'rene') demokratiske grunnlag organisere sosialismen.

Men på grunnlag av Marx' lære og den russiske revolusjonens erfaringer

sier vi:

Proletariatet må først styrte borgerskapet og erobre statsmakten for seg, og så utnytte denne statsmakt, dvs. proletariatets diktatur, som verktøy for sin klasse for å vinne sympati fra de arbeidendes majoritet".

Om en som SV og NKP også holder fast ved kautskynerens forutsetning om valgmajoritet, eller en som "AKP" bare taler om å vinne majoriteten på forhånd på en eller annen måte, er i denne sammenhengen underordnet. Kjernen består i at en i alle fall står på at arbeiderklassen ikke kan vinne makten uten støtte i befolkningens flertall, mens Lenin - og vi i Kommunistisk Arbeiderforbund - tvert om mener at proletariatet aleine først må opprette sitt diktatur for overhodet noen gang å vinne de arbeidende ikke-proletære massene innen småborgerskapet og mellomlagene over til seg.

Dette henger sammen med at under kapitalismen vil massene være underkastet, undertrykt, skremt, splittet og ukundige, og de vil være bedratt og for-dummet av borgerskapets makt- og indoktrineringsapparat. Det er ikke en gang tenkbart, sier Lenin, at de små-

Forts. side 5